

နေ့ယင်မြင့်

အသက်ထက် သက်ထား

ဒုတိယအကြိမ်

၂၈၆

ဆန္ဒဟူသမျှ ပြည့်ဝခြင်း၊ ဘဝအဆင်ချောခြင်းတွေက လူသားတစ်ဦး
၏ ဘဝမှာ စကားအဖြစ်သာ တည်ရှိနေတတ်သည် ။ လက်တွေ့မှာ ပြည့်
ဝစွာ ရရှိခံစားခွင့်ကြုံသူ ကံကောင်းသမားက နည်းပါးပါလိမ့်မည်။

နောင်ရိုး ... လက်ရှိအခြေအနေကို နည်းနည်းလေးမျှ စိတ်ကြိုက်မ
တွေ့ချေ။ နောင်ရိုးဘဝ မြေမျက်နှာပြင်က ကြမ်းတမ်း လှသည်
မဟုတ်ငြား၊ ညံ့သက် ညက်ညောမှုလည်း မရှိခဲ့။ မေမေအတွက်
နောင်ရိုးဘဝကို ပေးဆပ်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တာ၊ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်အဖြစ် လှိုက်
လှဲဝမ်းသာဖို့ ပါ။

သို့ပေမဲ့ ... လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ကျော် ကာလအချိန်က နောင်ရိုးမျက်
ဝန်းထဲသို့ ထိုးခွဲစူးနစ် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည့် “သက်ထား” ဆိုသော မိန်း
မသားက နောင်ရိုး၏ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် ရှေ့သို့ကျရောက်ပိတ်ဆီးနေသည်
။

တွေ့မြင်ခွင့် မကြုံခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ဝေးလက်စ၊
ကင်းကွာလက်စနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မတွေ့ကြလျှင်လည်း ဘယ်
လောက်ကောင်းမလဲ။

ခုတော့ ... ထာဝရ မှုန်တေရီမှိုင်းနေသည့် မျက်နှာထားတစ်ခု ပီပြင်
ရုံလေး ပတ်သက်ခဲ့သည် ။ မမေ့နိုင်ပါဘဲ မေ့ထားခဲ့တာပါ။ ထာဝရတမ်း
တနေတယ်ဆိုတာကို “အသက်ထက်သက်ထား” ဆိုသည့် သီချင်းလေး

က သက်သေပြလျက်ရှိသည်။ ။

စင်စစ် နောင်ရိုးဘဝ၊ နောင်ရိုးအနေအထား၊ နောင်ရိုး ရပ်တည်စောင့်ဆိုင်းနေရသည့် ခရီးလမ်းမှာ သက်ထား ... ဆိုသည့် အမြင့်စံမလေးနှင့် ယှဉ်တော့၊ လုံးဝ ... လုံးဝကို မဆီမဆိုင်ပါဘူးလေ။

*

အခန်း (၁)

မြေနီလမ်းပေါ်သို့ ချိုးကွေ့ချလိုက်သည်။ ချိုင့်တွေက ရှောင်မလွတ်အောင် ဆီးကြိုနေသည်။ ယာဉ်မောင်း ဦးကျော်က ကားနောက်ခန်းသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သည် လမ်းထဲသို့ ဒီကားကြီးကို မောင်းဝင်သွားဖို့ နှမြောလှပါဘိ။

“ဘယ်လိုလဲ” ... ဟု ဖွင့်မပေးပေမယ့်၊ ကားရှိန်ကို ဘီးလိမ့်သည် ဆိုရုံထိ လျှော့ချ၏။

“လမ်းဆိုးတယ်ဟ ... ကားကြီး အားနာလိုက်တာ”

ကားပေါ်မှာ ဆယ်ကျော်သက်မလေးချည်း လေးယောက်ပါ၏။ တစ်ယောက်က အားနာပါးနာ ထပြောတော့ ကားပိုင်ရှင် ဖြစ်ဟန်တူသည့် ချာတိတ်မက မေးကလေးတစ်ချက် ဆတ်၍ ပြုံးပြသည်။

“ရပါတယ်”

“ဦးလေးတော့ ... ဒီလမ်းပေါ်မှာ ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ကားကို ပခုံးပေါ်သာ ထမ်းသွားချင်တော့တာပဲ”

ကောင်မလေးတွေက ခစ်ခနဲ ရယ်ကြ၏။

“ရပါတယ်၊ ကားဆိုတာ စီးဖို့ ပဲ”

ဦးကျော်က ကားပိုင်ရှင်မလေးကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်လုပ်ကာ ဆက်မောင်းဖို့ ဝန်လေးနေပုံရ၏။

“သမီးတို့ ဒီကဆင်းလျှောက်ကြလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

ဟု ပြောချင်သည် ။ ပြောလျှင် ကြိုက်မှ ကြိုက်ကြပါမလား တွေးရသေးသည် ။

“ပန်းခြံကဝေးသေးလား”

မမေးသာမေးသာ၊ မေးဖြစ်အောင်မေး၏။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဆင်းလျှောက်ရအောင်ပါဟာ၊ ဒီကားနဲ့ ဒီလမ်းမှာ မောင်းနေရတာ ဟိုမှာ ဦးလေးကျော် နှလုံးရောဂါ ရတော့မယ်”

“အေးပါဟာ၊ လာပါ ဆင်းကြမယ်၊ ရပ်ပေးတော့ ဦးလေးကျော်၊ ပိုင်ရှင်က မနှမြောပေမယ့် စီးရတဲ့ သူတွေက ကြက်သီးထတယ်”

နှစ်ဆန်းပါလ်ဆာ ခဲပုပ်ရောင်ကားကြီး ငြိမ့်ခနဲထိုးရပ်တော့ သူရှေ့တည့်တည့် ကားဆိုက်ခံရသည့်အိမ်မှ ကလေးတွေတောင် ပြေးထွက်လာကြတော့သည် ။

“ကတ္တရာလမ်းပေါ် ပြန်တက်ထားမယ်နော် သမီး”

“ဦးလေးကျော် သဘောပဲ”

“အေး ... အေးကွယ်၊ ဒါကြီး တစ်ခုခုဆို သမီးတို့ က ထမင်းစားရသောက်ရမယ်၊ ဦးလေးက နှမြောလုံးဆိုပြီး သေနိုင်တယ်”

ဦးကျော် စကားကို ရယ်မောကာ မိန်းကလေး လေးယောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းကြ၏။ သူတို့ လေးယောက်လမ်းပေါ်ရောက်သည် နှင့် စာကလေးအုပ် ကျသလား ထင်ရအောင် ပကျိ ပကျိသံတွေ လျှံသွားရတော့သည် ။

“နင်လိုချင်တဲ့ ပန်းတွေ အကုန်ရမှာ လား”

“ထင်တာပဲ၊ မရရင် တခြားခြံတွေသွားပြီး စရန်ပေးရဦးမှာ ”

“သတို့ သမီးညီမ ဖြစ်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာဟယ်၊ ယောက်ျားလေး ဘက်က ဒါတွေ မစီစဉ်ဘူးလား”

“သူတို့ က မေမြို့ပန်းနဲ့ သစ္စာပန်းလောက် သိကြတာ၊ ဖြစ်မလား”

“ခပ်တုံးတုံးထဲကလား”

“ကပ်စေးခပ်နည်းနည်းထဲက”

“နင့်အစ်မနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရည်းစားဘဝမှာ လေးကျပ်ခွဲတန် လက်ကိုင်ပဝါလေး နှစ်ထည် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးပြီး ကျိန်းကျေအောင်တဲ့ တစ်မတ်ပြန်တောင်း သွားတဲ့ သူမှ ရွေးကြိုက်တာကိုး၊ မဖြစ်လည်း ဖြစ်အောင်နေပေါ့၊ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံ”

“အချစ်မှာ ဂုဏ်မရှိ ငွေမရှိ၊ အချစ်မှာ အချစ်ပဲရှိတယ်ဆိုပဲ”

“နင့်အချစ်ကို ဆီကျန် ရေကျန်လေး ချက်စားလို့ ရရင် ကောင်းသား ပေါ့”

“ဆီမကျန်ဘူး၊ ရေပဲကျန်မယ်၊ ဆီက အစကတည်းက ထည့်မှ မထားတာ”

“သတို့ သားက ဆရာဝန်ဆို”

“အေး”

“သူတို့ က မတတ်နိုင်ဘူးလား”

“တတ်နိုင်တဲ့ ဟိုဘက်ကို တိုင်းပြည်နှစ်ပြည်စာ ကျော်တယ်၊ ကပ်စေးကိုနည်းတာ၊ မကုန်သင့်တာ မကုန်ရဘူးတဲ့ ”

“အဲဒါ ဟုတ်သားပဲ”

“ဆန်ကြမ်းနဲ့ ရေလုံပြုတ်စားပြီး တစ်လ တစ်လ ရွှေ့နဲ့ စိန်ချည်း ဖိဝယ်နေတာ၊ နင်တို့ သတင်းစောင့်နားထောင်ကြ။ စိန်ပိလို့ သေတဲ့ မသာ ပေါ်လိမ့်မယ်”

“နင်ကလည်း ဟယ်၊ မင်္ဂလာအချိန်မှာ မပြောပါနဲ့ ”

“တကယ်ပြောတာ၊ ငါ့ခဲအိုလောင်းရဲ့ ညီမတွေဆိုတာ စိန်လက်ကောက်တွေ ဝတ်ထားတာ တံတောင်ဆစ်နားနီးနေပြီ၊ လက်ကြီးတွေ လေးနေလို့ ကောင်းကောင်း တောင် မမြှောက်နိုင်ဘူး ...

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ အမေက သူ့ဗိုက်လည်း သူ မသထား၊ သားသမီးတွေလည်း အူခြောက်၊ ဗိုက်ဟောင်းလောင်းထားတဲ့ နေရာမှာ ...

“တစ်မိသားစုလုံး အစာအိမ်ရောဂါကိုယ်စီနဲ့ ၊ ဟား ဟား”

ခစ်ခနဲ မဟုတ်ဘဲ အော်ရယ်တော့၊ တစ်ဖွဲ့လုံးရယ်ကြ၏။

“ငါ့ခဲအို ဆရာဝန်ခမျာလည်း ကိုယ့်မိသားစု ကိုယ်ကုရတာနဲ့ အစာအိမ်ရောဂါ စပါယ်ရှယ်လစ် ဖြစ်သွားရော”

ဝါးခနဲရယ်သံ ထွက်လာပြန်သည် ။

“ရှုး ... တိုးတိုး၊ တစ်လမ်းလုံး အိမ်တွေက ထွက်ကြည့် ကုန်ပြီ၊ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံက အရူးမလေးယောက် လွတ်လာထင်ပြီး ဝိုင်းဖမ်းလိမ့်မယ်”

ငယ်သူတို့ ဘာဝ ပါးစပ်ထဲရှိရာပြောရင်း ခရီးပေါက် လာကြ၏။

“ဒီခြံပဲ”

“ဟိုက် ... အမြဲစိမ်းသစ်တောဆိုတာ ထင်တယ်”

“သတိထား၊ ကျားတွေ ဆင်တွေ အောင်းနိုင်တယ်”

ခြံကြီးက ပြောလောက်အောင်ကို ကျယ်သည် ။ သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းကာ တောနက်ကြီးထဲ ဝင်ရမလား ထင်စရာဖြစ်နေ၏။ ခြံတံခါးဝမှာ ကြိုးတန်းတစ်ခု မြင်သည် မို့ ဝိုင်းဆွဲကြသည် ။ ကလင် က လောင်သံက ဆူညံသွားရတော့သည် ။

တစ်ယောက်ဆွဲပြီးသည် နှင့် နောက်တစ်ယောက်က ငါ့အလှည့်ဟု ဆိုကာ ဆွဲပြန်၏။ လေးယောက်လုံး ဆွဲပြီးချိန်ထိ ခေါင်းလောင်းမြည်သံ ကျယ်လောင် ရှည်လျားနေရတော့သည် ။

“ လာပြီဗျို့ ”

ဒီလိုမှ ပြန်မအော်လျှင်၊ ဒီအုပ်စု ခေါင်းလောင်းကြိုး ဆွဲပုံနှင့် ရပ်ကွက်ထဲက မီးလန့်သလား ထင်ဖို့ ရှိတော့သည် ။

“ လာပြီဟေ့၊ အလိုလေး ... ဥယျာဉ်မှူးက သားနားလှ ချည်လား ”

သူတို့ ဆီ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပြေးလာနေ၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီပြာကို ခူးဆစ်ထိ လိပ်တင်ထားရာ၊ ခြေသလုံးဖွေးဖွေး ထင်းနေ၏။ အင်္ကျီက စပို့ရှပ်အနက်ရောင်၊ မြင်ရုံနှင့် လာကော့စ်တေး လ်မှန်း သိကြ၏။

သိဆို ဒီဘက်အုပ်စု မိန်းကလေး လေးယောက် ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီစပို့ရှပ်မျိုး တစ်ယောက် တစ်ရောင် ဝတ်လာကြတာ။

ဆံပင်တိုတိုကပ်ကပ် မည်းနက်သန်စွမ်းကာ ဂျဲလိမ်း စရာမလိုဘဲ အပေါ်သို့ ထောင်နေ၏။ ဆံပင်နက်နက်နှင့် စပို့ရှပ် မှောင်မှောင်ကြားမှ မျက်နှာပြင်မှ ဖွေးစင်နေ၏။

“ဥယျာဉ်မှူးလောက် သူစိုက်တဲ့ ပန်းတွေ လှပှါမလားဘဲ”

“ပန်းဝယ်ချင်လို့ လား”

“ဟောတော့ ... နောင်ရိုး”

လွှတ်ခနဲသံ ထွက်လာတော့မှ နောင်ရိုး တစ်ယောက်ချင်းစီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

“ဪ ... သက်ထား”

“နောင်ရိုးခြံလား”

သက်ထားက မေးတော့ နောင်ရိုး ခေါင်းညိတ်၏။

ကျန်အဖွဲ့သူတွေက နောင်ရိုးနှင့် သက်ထားကိုတစ်လှည့်စီကြည့်ကြသည်။ ။ နှုတ်ဆက်ကြပုံတွေက တရင်းတနှီးလေ။

“ရှစ်ဆယ့်ကိုးခုနှစ်ထဲမှာ ပန်းဝယ်မယ် ကိုနောင်ရိုး၊ ခြံတံခါးကို ဒီဇင်ဘာလ သုံးဆယ့်တစ်ရက်ကျမှ ဖွင့်ပေးမယ်စိတ်ကူးရှိရင် အစ်မ မင်္ဂလာဆောင် မမီတော့ဘူး”

သတို့သမီးညီမ နွေးက နှုတ်ခမ်းစုပစ်သည်။ ။ သက်ထားနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးပုံရသည် မို့ အားနာဖို့ စိတ်ကူးလုံးဝမရှိတော့ချေ။ စောစောကတည်းက ဪ ... သက်ထား ဟု မှတ်မိစွာ နှုတ်ဆက်ပေမယ့်၊ နောင်ရိုး မျက်နှာက အရယ်အပြုံး မရှိရကောင်းလားဟု တေးမှတ်လိုက်ပြီသား ဖြစ်နေသည်။ ။

နောင်ရိုးက ခြံတံခါးကိုဖွင့်သည်။ ။

“ကျယ်လိုက်တာဟယ်”

မိန်းကလေးအုပ်စု တောင့်သည် မို့ မီးများ မီးနိုင်၊ ရေများ ရေနိုင်များ

ဖြစ်လေသလားမသိ။ ကိုယ့်ခြံ ကိုယ့်မြေထဲ ဝင်လာသလို မြောက်ကြွ
မြောက်ကြွ ပုံစံတွေကို နောင်ရိုးမျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်သည်။ ။ နောင်
ရိုးက ဦးဆောင်ခေါ်စရာတောင် မလိုဘဲ သူတို့ သဘောနှင့်သူတို့ သွားချ
င်ရာသွားကြပြီမို့၊ နောင်ရိုးက ခြံတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ နောက်မှ
ဖြည်းဖြည်းပဲ လိုက်ခဲ့တော့သည်။ ။

“ဟေ့ လူကြီး၊ ပန်းတွေ လိုက်ပြဦးလေ”

ခြံထဲသို့ တော်တော်လေး ဝင်မိသည် အထိ သစ်ပင်ကြီးတွေပဲ အုပ်ဆို
င်းနေသည် မို့ သစ်ခွနာမည်ကြီးလှပါသည် ဆိုသည့် ခြံမှာ သစ်ခွပန်းပင်
တွေ ဘယ်ရှာရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာသာ ပြေးထွက်သွားကြတာပဲ”

“ဘုကျတယ်တော့”

အတင်းပြောကာ ရပ်စောင့်နေမှ နောင်ရိုး မီလာသည်။ ။

“နောင်ရိုးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ တို့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ သူက
မေနေနွေး၊ ပန်းဝယ်မှာ သူပဲ၊ သတို့ သမီး မေဆောင်းအေးရဲ့ ညီမ၊ သူက
ပိုးကြွေဥ၊ သူက လွင်ဝေစည်၊ ဒါက ... နောင်ရိုးတဲ့ ၊ ဒီမှာ ဥယျာဉ်မှူး
လား ဘာလားတော့ မသိဘူး၊ ငါ သိထားတုန်းကတော့ အဆိုတော်ပဲ”

“ဟာ ... ဟုတ်ပြီ၊ ဆံပင် သိပ်တိုသွားလို့ မမှတ်မိတာ၊ နောင်ရိုး ...
နောင်ရိုး၊ အင်း ... တီဗီမှာ ကြည့်ဖူးတာပေါ့၊ အသံက သိပ်ဆန်းတာပဲ၊
တို့ အရမ်းကြိုက်တာ”

မေနေနွေး မျက်နှာမှာ အစူအပုပ် ပျောက်သွားတော့သည်။ ။

“အတော်ပဲ၊ မမ မင်္ဂလာဆောင်မှာ သီချင်းလာဆိုပေးနော်၊ တစ်ခါတ
ည်း ဖိတ်ခဲ့ပြီ၊ တို့ နာမည်လည်း မှတ်ထားဦး”

“သေချာတာက ဒီလောက် ခေါ်ရခက်တဲ့ နာမည်တွေကို တစ်ခုမှ ခေါ်
တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“နွေးလို့ လွယ်လွယ်ခေါ်ပေါ့၊ သူ့ကို ကြွေဥလို့ ခေါ်လိုက်၊ သူက ဝေစ
ည်၊ မှတ်မိပလား”

“နာရီဝက်လောက် ကျက်မှ ရမယ်”

သက်ထားက ရယ်နေသည်။

“ဘာပန်းလိုချင်တာလဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်အတွက်လား”

“ဟုတ်ပါ၊ သတို့ သားဘက်ကို လွဲလိုက်ရင် သပြေညွန့် တစ်ဆယ်ဖိုး
လောက်နဲ့ ပြီးသွားမှာ စိုးလို့ ”

“နင်ကလည်း လေ၊ မတော်ရသေးတဲ့ ခဲအိုအတင်းများ ပြောရမယ်
ဆိုရင် နေရာမရွေးဘူး”

“နေရာရွေးနေရင် ဘယ်သိပ်ပြောရတော့မလဲ၊ ကိုနောင်ရိုး အစာအိ
မ်ရောဂါဖြစ်ရင်ပြော ... သိလား”

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး”

“ကဲပါ ... နင်ယူမှာ ကတဲလီယာ မဟုတ်လား၊ ကတဲလီယာ ရှိလား
နောင်ရိုး”

“ရှိတယ်”

နောင်ရိုး ရှေ့မှ ခပ်တည်တည် ထွက်သွားပြီမို့ နွေးတို့ အုပ်စု အပြေး
အလွှား လိုက်ရသည်။

“အဆိုတော် ဥယျာဉ်မှူးဆိုတော့ မာနက ခပ်ကြီးကြီးရယ်”

နွေးကတော့ အတင်းပြောရမှ အသက်ရှူလို့ ဖြောင့်လေ၏။

ခြံဝမှ သည် ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်ထိက မရမ်းပင်၊ သရက်ပင်နှင့် ဒညင်းပင်တွေ။ ခြံစည်းရိုးနားမှာ က ကံ့ကော်၊ ငှက်ပိတောက်၊ ယျဉ်းမ စသည့် ပင်လုံးထိန်ပွင့်သည့် ပန်းပင်ကြီးများ ခြံတစ်ပတ်လည်အောင် စိုက်ထားသည် ။ သီးပင်ကြီးများ ဆုံးတော့ သစ်သားအိမ်မည်းမည်းပြားပြားလေး။ အိမ်လေး၏ အနောက်ဘက်သို့ ဘေးမှ ကွေ့ဝင်လိုက်မှ သစ်ခွရံသို့ ရောက်လေ၏။

“အမယ်လေး ... တကယ့် ပန်းမြိုင်လယ်ပါပဲလား”

သစ်ခွရံမှာ အကာမရှိ၊ အမိုးက အကွက်စိပ်စိပ် ငါးဖမ်းပိုက်လိုမျိုး အပြန့်ကျယ်ကြီးကို အုပ်မိုးထားသည် ။

“နေမပူဘူးတော့”

ကလေးပုံစံမျိုး မြူးသွက်စွာ ပြောလိုက်သည့် သက်ထားကို နောင်ရိုးကို လှည့်ကြည့်တော့ သက်ထား လျှာကလေးတစ်လစ် ထုတ်လေ၏။ သူ့ပုံစံက ရှုတည်တည်ကြီးမို့၊ စတော့ချ်ရှိုးတွေမှာ သူထားတတ်သည့်မျက်နှာနှင့် အကွာကြီးကွာသည် ။

“အရမ်းလှတာပဲ၊ ဓာတ်ပုံလာရိုက်ချင်လိုက်တာ”

ကြွေဥက သွားရည်တမြားမြား ကျတော့မလောက်ကို ပျော်သွားရသည် ။ ကတဲလီယာပန်းရောင်မှာ ခရမ်းရင့်ဝတ်ဆံနှင့် အပွင့်ကြီးတွေက ကော်ဖီပန်းကန်ပြားလောက် ရှိသည် ။

“သတို့ သမီး လက်ကိုင်ပန်းကို ဒီအပွင့်ကြီးတွေနဲ့ လုပ်မယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လောက်လဲဟင်”

“တစ်ပွင့် လေးဆယ်ပါ”

“ဆယ်ပွင့် ယူမယ်၊ ဟိုဘက်က ခရမ်းရင့်တစ်ရောင်တည်း နည်းနည်းသေးတာကရော”

“အဲဒါက အလတ်ခေါ်တယ်၊ တစ်ပွင့် အစိတ်၊ အသေးစားက ဒီဘက် မှာ ရှစ်ကျပ်”

“ဗင်ဒါကရော”

“ခုနစ်ကျပ်၊ ဒင်ဒရီဘီယမ် ယူချင်ရင်တော့ အခိုင်လိုက် ယူချင်ရင်၊ အဖူးဖိုးပါ ထည့်ပေးရမယ်၊ အပွင့်ခြွေယူချင်လည်း ရတယ်၊ တစ်ပွင့် သုံး ကျပ်”

“ဗင်ဒါက အပွင့်သုံးဆယ်ဆိုရင် ကတဲလီယာ ဆယ်ပွင့်နဲ့ ဘူကေး၊ လှပုံမလားဟင် သက်ထား”

“မပြောတတ်ဘူး၊ လုပ်တဲ့ သူပေါ် မူတည်မှာ ပဲ၊ ပန်းကောင်း ဘယ် လောက်သုံးသုံး မလုပ်တတ်ရင် ဘယ်လှမလဲ၊ ကတဲလီယာကြီးတွေ ဆယ်ပွင့်တောင် ဆိုတော့ ပြွပ်သိပ်ကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား”

“မလောက်ရင် ခက်မယ်ကွ၊ ဆယ်ပွင့်ပဲ ယူထားမယ်၊ ကိုနောင်ရိုး ... ဒင်ဒရီ အပွင့်တစ်ထောင် ရမလား”

“တစ်ရောင်တည်းတော့ မရဘူး၊ ရောင်စုံယူရင်တော့ ရမယ်”

“ပန်းဖိုးနဲ့ မွဲတော့မယ် မိနွေး”

နွေးက ဝေစည့် စကားကို ဂရုမစိုက်နိုင်အားချေ။ ပန်းတွေကြားထဲ ခုန်ချင်ပေါက်ချင် ဖြစ်နေသည် ။

“ရောင်စုံပဲ ယူမှာ ပေါ့၊ လာတဲ့ ဧည့်သည် တွေ အဝတ်အစားနဲ့ လိုက်

တဲ့ အရောင် ကမ်းရရင် ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်”

“ဒင်ဒရိုက ကမ်းဖို့ လား”

“အေး ... ကျောက်ခက်နဲ့ သီပြီး ကမ်းမှာ ၊ ပထမနေ့တည်းက နင်တို့ လာဝိုင်းသီပေးရမှာ နော်”

“ဗိုက်ကားအောင်သာကျွေး ... ရတယ်၊ စားနိုင်မှ အလုပ် လုပ်နိုင်တာ ၊ ပါးစပ်လှုပ်ရမှ လက်လှုပ်နိုင်တယ်”

“ကောင်းပါ့”

မိန်းမသားတွေမို့ ပန်းတွေကြားထဲမှာ ခုန်ပေါက် ရွှင်မြူးနေကြသည် ။ ဒီပန်းကြီး လှလိုက်တာ၊ အမယ်လေး ... ဒီဥစ္စာကမှ စပယ်ရှယ် ... နှင့် အသံတွေကလည်း မျိုးစုံထွက်နေသည် ။

“လိုချင်တဲ့ ပန်းကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပြပါ၊ သွားမကိုင်လိုက်နဲ့ ၊ အပွင့် ကြွေရင် အပွင့်ဖိုးလျော်လို့ ရတယ်၊ အပင်နာသွားရင် ဒီအပင်မျိုး ပြန်ရှာ ပေးမှ ရမယ်”

“အမယ်လေး ... ကြီးကျယ်တော် မူတတ်ထသော”

နွေးက တိုးတိုးကပ်၍ ပြောတော့ ကြွေဥက ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း စအိုဝ ... ဟု ပြန်ပြောသည် မို့ ဝါးခနဲရယ်သံ ထွက်လာသည် ။ နောင်ရိုး ခပ်တည် တည် လှည့်ကြည့်ပြီးမှ မျက်နှာပြန် လွဲသွား၏။

“ယောက်ျားသားမို့ မျက်လွှာချရှာတယ်”

ဝေစည်က ကျိတ်ပြောပြန်၏။

“နင်တို့ က လောင်စိန်တွေ သိပ်လုပ်မနေနဲ့ ကွ၊ ကြိုက်တဲ့ ပန်းကို ရှာ ဦး”

“တစ်ခြံလုံးကြိုက်နေပြီ”

“ဟိုက် ... စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေပဲ”

“အေး ... ပန်းတွေလည်း ကြိုက်တယ်၊ အသီးသီးနေတဲ့ အပင်ကြီးတွေလည်း ကြိုက်တယ်။ ဟို ... သစ်သားအိမ် မည်းမည်းလေးလည်း ကြိုက်တာပဲ၊ ဥယျာဉ်မှူးတော့... မျက်နှာကြောတင်းလွန်းလို့ ချန်ထားခဲ့ပါတယ်”

“သူက ဒီလိုပဲ နေတတ်တာ”

“နင်က ရှေ့နေလား၊ နောက်နေလား သက်ထား”

“ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းပြီး ဖဝါးခြေထပ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးနေရင်တော့ နောက်နေပဲ ဖြစ်ဖို့ ရှိတယ်”

သက်ထားက သူတို့ အဖွဲ့ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။ ။

“မကျေနပ်ဘူးလား၊ ဘေးနေ လုပ်လည်း ဖြစ်တယ်၊ လက်ကလေးချိတ်ပြီး လျှောက်လာတဲ့ မင်္ဂလာစုံတွဲဆိုရင် ပန်းဖိုး အကုန်အကျ သက်သာလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း”

“အေး ... တွေ့ကရာလူနဲ့ စကြ၊ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ကောက်ယူလိုက်မှ လက်ဖွဲ့ဖိုး မနှမြောကြနဲ့ ”

“ကြည့်ရတာ စိတ်ပေါက်နေပြီ ထင်တယ်”

“သွား ... မိနွေးနော်၊ ငါ တကယ်နာအောင်ဆိတ်မှာ ”

“ဆိတ်မှာ ”ဟု ပြောပေမယ့် လက်ကဆိတ်ပြီးနေပြီမို့ နွေးက ကျောကော့၍ ရယ်သည်။ ။ နောင်ရိုးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ပဲ ရပ်တည်ကြီးနှင့် ရပ်နေ၏။

“ပန်းဖိုးတွေ မပြောတတ်ဘူး၊ မျက်နှာကြောကဖြင့် တစ်ပြားဖိုးမှ မလျှော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ယောက်ျားလေးတွေ တည်တည်နေနိုင်မှ တော်ရုံကျမယ်၊ ဆူးပေါ်ဖက်ကျရင် ဆူးကျိုးမယ့်ခေတ် ထင်တယ်”

ပါးစပ်ထဲ တွေ့သမျှ အကုန်ပြောလို့ ဝသွားချိန်ကျမှ ပဲ တစ်ခြံလုံးနဲ့ အောင်ကြည့်လို့ ပြီးသွားတော့သည် ။

“ဒမ်ဒရီဘီယမ်က အပွင့်တစ်ထောင်တောင် ယူမှာ ဆိုတော့ နှစ်ကျပ် မတ်တင်းနှုန်းနဲ့ ယူပါ”

တစ်ပွင့်အပေါ်မှာ တစ်ကျပ်နှင့်နှစ်ဆယ့်ငါးပြားကြီးများ တောင်လျှော့ချပစ်သည် ဆိုတော့၊ တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးဆယ်ကြီးများ သက်သာသွားရသည် ။

“မျက်နှာကြော လျှော့ရမှာ စိုးလို့ ပန်းဖိုးကို ဒီလောက်လျှော့ပစ်တာ ထင်တယ်၊ ဆစ်တောင် မဆစ်ရသေးဘူး”

သက်ထားက မအောင့်နိုင်စွာ ပြောချ၏။ သည် လူနှင့်တွေ့တိုင်း သူ့မျက်နှာက မှုန်တေတေ စူပုပ်ပုပ်၊ တလောကလုံးနှင့် ရန်ဖြစ်ကာ ကိုယ်စောင့်နတ်နှင့်တောင် တည့်ပုံမရသည့် အချိုးချည်း။

သူ့အသံက အခြားအဆိုတော်များ နှင့် ဆင်တူမရှိ၊ ဩဩချိုချိုလေးမှ ကျင်ရှရှ အသံလေးစွက်သည် ။ သူ့သီချင်းတွေထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေမနပ် ခံစားနေရသည့်အကြောင်းကို ဖွဲ့ဆိုတာများ သည် ။ အပျော်သီချင်းကရှား၏။ သည် အသံနှင့် သည် ရုပ်ကိုပဲ သက်ထား သဘောကျ နှစ်ခြိုက်မိပေမယ့်၊ ခုလိုစကားပြောသည့်အခါမှာ တော့ မှုန်တေတေကို

တစ်ပတ်မလျှော့သင့်ဘူးလား။

“သုံးကျပ်ဆိုတာ တစ်ခါတလေမှ နည်းနည်းပါးပါးဝယ်တဲ့ သူတွေကို ရောင်းဈေးပါ။ ဈေးထဲမှာ ရောင်းတဲ့ နှုန်း ဆိုပါတော့။ ဖောက်သည် တွေ ဆိုရင် နှစ်ကျပ်နဲ့ ပေးပါတယ်”

“ဖောက်သည် တွေက ရာနဲ့ ချီပြီး အမြဲလိုလိုဝယ်တာ၊ အခုဟာက ထောင်နဲ့ ချီပြီး ဝယ်တော့ အထူးနှုန်း ဆိုပါတော့”

စကားပြောတော့ ယဉ်ကျေးသည် ။ မျက်နှာထားက တင်းပေမယ့် စကားလုံး အသုံးအနှုန်း သိမ်မွေ့သည် မို့ တည်တည် နေတတ်တာ သူ့အကျင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့ ။

“နွေးတို့ လိုချင်တဲ့ ပန်း အကုန်ရမယ်နော်”

“ရပါမယ်”

“ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့မနက်စောစောလာယူမယ်”

“ရပါတယ်”

“ကျောက်ခက်ရော ရှိလား ... စောစောက သတိထားမကြည့် လိုက်မိဘူး”

“ရှိပါတယ်၊ သတို့ သမီးလက်ကိုင်ပန်းအတွက် ဆိုရင် အဆစ်သဘော ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ရောင်းရင်တော့ တစ်ထွာလောက်ရှိတဲ့ အခက်တစ်ခက်ကို ငါးမူးပါ”

“ဟောတော့ ... သူကလည်း ဈေးကြီးသား”

“အေးနော် ... ဒီတစ်ခြံလုံး အကုန်ဈေးကြီးတယ်”

“မဆစ်ခင် လျှော့တာနဲ့ ချေရင် ဘယ်ဈေးကြီးတော့မလဲကွ”

သူတို့ အချင်းချင်း တံတောင်ဆစ်နှင့်တွက်ကြ၊ ကုတ်ကြ၊ ကျိတ်ပြောကြ လုပ်ပြန်တော့ နောင်ရိုး မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်တော့သည်။ ။

“အခု ... ကြွေဥတို့ ပန်သွားဖို့ နည်းနည်းပါးပါး လက်ဆောင်ပေးမလား”

“ရပါတယ်၊ ဒင်ဒရိုထဲက ကြိုက်တဲ့ အရောင် တစ်ယောက် တစ်ပွင့်စီ ယူပါ”

“ဟင် ... နည်းနည်းလေး၊ ပေးမနေပါနဲ့ တော့”

နောင်ရိုး မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ စာရွက်ပေါ်မှာ ဘောက်ချာ ရေးနေလိုက်သည်။ ။

“ဒီခြံထဲမှာ နေရတာတော့ ပျော်တယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်ဦးမှ ၊ ဗိုလ်ချုပ် ဈေးသွားပြီး အင်္ကျီရွေးရဦးမှာ ”

“ပြန်မယ် နောင်ရိုး”

နွေးက သူ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ဖိတ်စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူကာ နောင်ရိုး လက်ထဲသို့ ထည့်သည်။ ။

“ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ၊ သီချင်း လာဆိုပေးပါ”

“ကျွန်တော်က နာမည်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ နောင်ရိုးအသံကို နွေးတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး ကြိုက်တယ်”

“တီးဝိုင်းအဖွဲ့နဲ့ ညှိပါဦး၊ ထုံးစံက အဆိုတော်ဆိုတာ တီးဝိုင်းကဖိတ်မှ သွားရတာ”

“ကာယကံရှင်တွေကဖိတ်လို့ လာကူညီတာတွေလည်း ရှိတယ်မဟု

တ်လား”

“ကျွန်တော့်အဆင့်က လာကူညီတယ်လို့ ပြောလောက်အောင် မရောက်သေးပါဘူး”

“နောင်ရိုး ဆီးရီးစ်မထုတ်ဘူးလား”

“ကြိုးစားနေပါတယ်”

“တီဗီမှာ တော့ ခဏခဏ တွေ့တယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်တွေ ဘာတွေမှာ ဆိုတာလည်း တွေ့တွေ့နေတာပဲ”

“အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်တဲ့ အဖွဲ့က ဖိတ်လို့ သွားတာပါ”

“သူတို့ ကစပယ်ရှယ်ဂက်စ်အဖြစ်ဖိတ်ပါတယ်၊ အထူးဧည့်သည် ပေါ့၊ သတို့ သမီးညီမ ကိုယ်တိုင်ဖိတ်တာပဲ၊ လာဖြစ်အောင်လာပါ”

သီချင်းဆိုဖို့ ဆိုလျှင် ငြင်းချင်စိတ် သိပ်မရှိ။ မွေးရာပါ ဝါသနာဆိုလို့ သီချင်းဆိုတာရယ်၊ သစ်ပင်စိုက်တာရယ် နှစ်ခုပဲရှိသည်။

ဂီတာလည်း တီးသည် ပေါ့လေ။ အတီးကိုတော့ အဆိုနှင့်တွဲကာ ဂီတအနုပညာတစ်ခုတည်းဟု သတ်မှတ်ထားသည်။

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ယောက်ျားဆိုတာ ကြိုးစားရင် ဖြစ်ထွန်းရတယ်နော်၊ လာဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရင် တကယ်ရောက်လာမှ ယောက်ျား”

ဝေစည်က ပြောချင်လျှင် သိပ်စဉ်းစားမနေဘဲ ပြောတတ်ကျင့်ရှိသည်။

“ဝေစည်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို တေးချစ်သူ ပရိသတ်တွေလို့ သဘောထားပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆို ဒင်ဒရီနှစ်ပွင့်စီ ခူးမယ်နော်”

လှစ်ခနဲ ပြီးသည် ။ ဪ ... မိန်းမဆိုတာ ကြံဖန် အနိုင်ယူရမှ ကျေ
နပ်တတ်သည့် အမျိုးအစားထင်ပါရဲ့ ။

“ပြီးတယ်တော့”

ကြွေဥ ထအော်တော့ သက်ထားက တခစ်ခစ်ရယ် လိုက်သည် ။
ကြွေဥ အော်မှ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲထက်
သွားသည့် နောင်ရိုးကိုကြည့်ကာ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့။ မိန်းကလေး
အုပ်စုတောင့်တော့ သူ ရှက်ရှာမလေ။ သူ ရှက်သွားတာကို ရယ်မိပြီးမှ ၊
အရယ်အပေါ် ထပ်ရှက် နေပြန်ပြီလားဟု ကြည့်လိုက်မိသည် ။

ဟောတော် ... သူကပဲ ခေါင်းငုံ့လို့ ။

တစ်ယောက် နှစ်ပွင့်စီရမယ့်ပန်းကိုမှ အချိန်ယူစွာ ကြွက်ကြွက်ညံ
အောင် ရွေးပြီးခူးဖြစ်ကြသည် ။ ကျေးဇူးနော် ... ဟု ဆိုကြကာ ပြန်ကြဖို့
နှုတ်ဆက်၏။

“စရန် မ,စခဲ့ပါ”

အားတုံ့အားနာကင်းစွာ စရန်တောင်းတော့ သက်ထားတို့ အုပ်စု တ
စ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်ကြပြန်၏။

“ဘယ်လောက် ပေးထားခဲ့ရမလဲ”

“ကောင်းတာကတော့ တစ်ဝက်ပေါ့”

“ပါမှ ပါပါမလားပဲ၊ ပန်းမှာ ရင် စရန်ပေးရမှန်း မသိဘူး၊ မှာ ခဲ့ရုံပဲ မှ
တ်လို့ ”

“ဒီလိုပဲ လာမှာ တတ်ကြပါတယ်၊ မှာ ထားတော့ နောက်လာ ဝယ်မ
ယ့်သူ မရောင်းဘဲ ချန်ထားရပါတယ်၊ မှာ တဲ့ နေ့မှာ လာမယူတဲ့ အခါကျ
တော့ ပန်းတွေကနွမ်းပြီး တခြားလူလည်း ရောင်းလို့ မရဘဲ ဆုံးရှုံးရတာ
များ ပါပြီ၊ စရန်ပေးခဲ့တော့ ဘယ်သူမဆို လာယူဖို့ သေချာသွားတာပေါ့”

ပိုက်ဆံက ပါတော့ပါသည် ။ တခြားဝယ်စရာတွေအတွက် ချန်ရဦးမ
ည်။ ပန်းဖိုးက နှစ်ထောင်ကျော်ကျမှာ ဆိုတော့ အနည်းဆုံး တစ်ထောင်
တော့ ပေးခဲ့ဖို့ လို၏။ သက်ထားက နွေးကို လှမ်းကြည့်သည် ။ သဘော
လည်း ပေါက်၏။

သက်ထား ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ကာ ဆယ့်ငါးကျပ် တန်တစ်အုပ် ဆွဲ
ထုတ်သည် ။

“ထောင့်ငါးရာပါ”

နောင်ရိုးက လှမ်းယူကာ သူရေးထားသည့် ဘောက်ချာစာရွက် စရန်
နေရာမှာ ထောင့်ငါးရာ ရေးသည် ။

“ငါ ပြီးတော့ ပြန်ပေးမယ်နော် သက်ထား”

“ဟေ့အေး ... နင့်အစ်မ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် လိုတဲ့ ပန်း အကုန်
လုံး ငါ လက်ဖွဲ့တယ်”

“ဟဲ့ ... အများကြီး”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ပန်းလှူတော့ နောက်ဘဝကျ လှမှာ ပေါ့”

“ကားလည်း နင့်ဆီကပဲ ဆွဲရတယ်”

“နင်တို့ ကားက အလုပ်များ ပြီးအားမှ မအားတာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“အားနာတာပေါ့ကွာ”

“အောင်မယ် ... မနွေး ပါးစပ်ကအားနာစကား ထွက်လို့ ”

“ကဲ ... သေလိုက် ”

ဆိတ်ရင်း၊ ဆွဲရင်း၊ ရန်ဖြစ်ရင်း၊ စကားပြောရင်း မြူးထူး သွက်လက်
စွာထွက်သွားကြသူများကို နောင်ရိုး ငေးကြည့် ကျန်ရစ်လေ၏။

ဆယ်ကျော်သက်တွေလေ။ အပျော်ရွယ်ပေါ့။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဆယ်
ကျော်သက် အပျော်ရွယ်ပါပဲ။ သူတို့လိုလည်း ပျော်ခဲ့ဖူးတာပါပဲ။
ဒီအပျော်တွေ ပျက်လွင့်ကာ မကျေနပ်စိတ်တွေ အစားထိုး ဝင်ရောက်
လာတာကတော့ နည်းနည်းကြာပြီ။

မေမေ ... ရွှေပြည်အေးတရားကို ဟောကာမှ ရင်ထဲ နာကျင်ဆွေးမြ
ည့်ခြင်းဆိုသည့် ဆန့်ကျင်ဘက် ခံစားမှုတွေ ဝင်လာခဲ့သည် ။ သည် က
တည်းက မျက်နှာထားတည်ကာ မှုန်တေတေ ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။

သီချင်းဆိုနေတုန်းလေး တစ်ခိုက်တော့ ကြည်နူး ချမ်းမြေ့ခြင်းများ
စွာ ဖြစ်ထွန်းရပါသည် ။

လက်ထဲမှာ ငွေစက္ကူထပ်ကို ကြည့်ဖြစ်သည် ။ ထောင့်ငါးရာတဲ့ ။
မင်းပေးခဲ့တာ ပိုက်ဆံတွေ မဟုတ်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲကွာ။
ခုတော့ သမားရိုးကျ စကားကိုပဲ ပြောရမည့် အဖြစ်လေ။ အဆင့်အတန်း
ချင်းက ကွာ၏။

အညတရသီချင်းသည် ဥယျာဉ်မှူးနှင့် မိုးကုတ်သူဌေး သမီးတဲ့ ။